

Madelein
Kerseboom

De
**Hot Daddy
list**

roman

INKIJKEXEMPLAAR

De Hot Daddy List

INKIJKEXEMPLAAR

Madelein Kerseboom

De Hot Daddy List

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Voor iedereen die, net als ik, weleens naar sexy papa's gluurt...

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

‘DE LAATSTE WONING DIE IK VANDAAG MET JULLIE WIL bezichtigen staat officieel nog niet in de verkoop.’ De makelaar kijkt ons trots, zelfs een beetje zelfingenomen, aan. ‘Maar... Na een belletje met de verkopende partij, kunnen we er een kijkje gaan nemen. Het is namelijk zeer geschikt voor starters en voegt echt iets toe aan het aanbod van vandaag, dus als jullie nog tijd hebben...’ De makelaar kijkt ons vragend aan.

Daan knikt. ‘Ja, dat lijkt me prima. Verras ons!’

De makelaar lacht een beetje gegeneerd. De woningen die we vandaag gezien hebben, behoren nou niet bepaald tot het topsegment van de huizenmarkt.

‘Goed, dan mogen jullie mij weer volgen.’ De makelaar maakt een weids armgebaar naar de auto’s, die naast elkaar in de parkeervakken staan. Ik loop om onze auto

heen en stap in. Daan kruipt achter het stuur en start de motor.

Als we de straat uitrijden en links de doorgaande weg inslaan, de makelaar volgend, kijkt Daan opzij. ‘Haal je maar niks in je hoofd, Alice. Dit huis is waarschijnlijk net zo lelijk als het vorige.’

Ik zucht diep. ‘Eens moet ons paleisje erbij zitten, toch?’

‘Ja, maar ik ken jou. Bij elke bezichtiging denk je dat het moment daar is. Dat jij je droomhuis gaat ontmoeten.’

‘Zo denk ik helemaal niet’, lieg ik.

‘Misschien hadden we niet moeten zeggen dat ik in de bouw werk en dat we een klushuis niet uitsluiten. Nu krijgen we alleen maar van die aftandse krotten te zien, waar van alles aan mankeert. Jááá, maar als je door het interieur heen kijkt en hier en daar wat verbouwt, kun je er echt iets moois van maken hoor!’ doet Daan de bekakte stem van de makelaar na. ‘Wat een mannetje, zeg!’

Ik moet lachen. Ik dacht al dat Daan dat zou vinden. Het is ook wel een stereotype makelaar. Colbertje over zijn witte overhemd, een spijkerbroek om zijn *look* toch een casual uitstraling te geven, een leren riem in dezelfde bruintint als zijn leren schoenen, het bekende makelaarskoffertje en, om zijn beroep echt eer aan te doen, een dubbelgevouwen gekleurde sjaal strak om zijn nek. Dat schijnt de trend in makelaarsland te zijn.

Na een ritje op de doorgaande weg slaan we rechtsaf. Daan mindert vaart als we een woonwijk inrijden. Hij blijft de auto van de makelaar voor ons volgen totdat die parkeert en wij hetzelfde op een naastgelegen plekje doen.

‘Nou, laten we maar eens een kijkje gaan nemen bij

het volgende pareltje.’ Daan trekt gekscherend zijn wenkbrauwen naar me op.

Als we uitstappen heeft de makelaar gelijk zijn praatje weer klaar. ‘Iets heel anders dan Overvecht en Kanalen-eiland. Zoals jullie zien zijn we nu in de wijk Wittevrouwen.’

Ik knik en voor de vierde keer vandaag volgen we de makelaar, naar misschien wel het huis van onze dromen.

Eerlijk gezegd had ik me het huizen kijken iets romantischer voorgesteld. Het plaatje dat ik in mijn hoofd had, was een stuk rooskleuriger. Zeker nadat ik, voorafgaande aan de huizenzoektocht van vandaag, heel wat tijd op internet heb doorgebracht met het bekijken van het woningaanbod in Utrecht. Binnen ons budget, maar ook ver daarboven. Mijn persoonlijke favorietenlijstje op de huizensite, dat ik stiekem mijn verlanglijstje ben gaan noemen, staat vol met de meest fantastische huizen. Het een nog mooier dan het ander. Het een heeft een carport, het ander daarnaast ook een garage. Sommige woningen beschikken over een waanzinnig kookeiland of een badkamer die door kan gaan voor een heuse *wellnessroom*. Volgens mij hoef ik hier niet bij te vertellen dat mijn verlanglijstje doorgaans bestaat uit huizen ver boven ons budget. Ik weet best dat dit naïef of toch op z’n minst niet realistisch is en dat de makelaar voor vandaag huizen heeft uitgezocht die prima binnen ons budget passen. Toch kan ik niet ontkennen dat ik tot nu toe een tikkeltje teleurgesteld ben in de huizenzoektocht. Ik had me er zo op verheugd. Natuurlijk zie ik inmiddels ook wel in dat het plaatje in mijn hoofd toch echt te hoog gegrepen is, maar dat we vandaag witte plavuisevloeren, naar schimmel stinkende badkamers, interieurs

uit het jaar nul en verrotte kozijnen zouden gaan zien, had ik toch ook weer niet verwacht. De makelaar drukte ons bij het zien van wat hij noemde ‘gedateerd’, herhaaldelijk op het hart dat hij bij de vraagprijis van de woningen rekening heeft gehouden met de verbouwingskosten. We zouden alles naar wens kunnen maken en dan nog, met alle bijkomende kosten, binnen ons budget blijven.

Hoewel het plaatje in mijn hoofd dus totaal niet overeenkomt met de werkelijkheid, is de makelaar wél precies zoals ik me had voorgesteld. Daans gezicht klopt dan weer niet. In mijn versie keek hij af en toe gelukkig mijn kant op en gaf fijne kneepjes in mijn hand, waardoor ik steeds opnieuw zou beseffen dat dit allemaal echt gebeurt. Dat we echt op het punt staan om samen de stap te zetten een huis te kopen. Dat ik er zo naast zat ligt deels aan het feit dat ik voorbij ben gegaan aan zijn beroep. Hij zit in de bouw. Natuurlijk kijkt hij anders naar een huis dan ik. Daan ziet een huis al gauw als een project. Hij ziet gelijk hoeveel werk het hem gaat opleveren en hoeveel vrije tijd hij erin zal moeten steken om van onze mogelijk nieuwe woning een waar paleisje te maken. Daar heb ik in mijn onbegrensde fantasie voor het gemak maar even geen rekening mee gehouden.

‘Wat vinden jullie van het aangezicht van het huis?’ vraagt de makelaar plotseling.

‘Mooi. Dit is wel even iets anders dan de voorgaande huizen die je ons hebt laten zien’, stelt Daan vast.

‘Klopt, ik dacht al te merken dat de liefde op het eerste gezicht bij de vorige woningen ontbrak. Daarom wil ik jullie ook iets totaal anders laten zien. Ik weet dat jullie eigenlijk op zoek zijn naar een klushuis, dat je eerst volledig

moet strippen en dan weer naar eigen smaak kunt opbouwen, maar dat is bij dit huis niet nodig. Voor de beleving van vandaag wilde ik jullie deze woning zeker niet ontzeggen.'

'Ik ben benieuwd', zeg ik gemeend.

De makelaar steekt de sleutel in het slot en kijkt ons over zijn schouder geheimzinnig aan. 'De drie vorige huizen waren meer ruwe diamanten. Dit is nu al een pareltje!' Hij lacht om zijn eigen grapje en loopt de hal van huis nummer vier binnen.

Ik grijns breed naar Daan en zeg geluidloos 'Pareltje!'

Daan grijnst terug en knijpt in mijn bil wanneer ik hem voor de woning inga. Via de hal komen we in een smalle, maar langgerekte woonkamer, waar de schuifpui gelijk goed zicht geeft op de tuin. Vol verbazing kijk ik rond. Alles is mooi. Alles is af. Alles is ingericht zoals ik het zelf ook had kunnen doen. De woonkamer is licht, hij straalt een heerlijke rust uit en je blik wordt automatisch naar buiten toe getrokken, naar de kleine, maar sfeervolle stadstuin. De tuin heeft iets weg van een binnenplaats, aan alle kanten is hij ommuurd. Toch maakt hij geen kille of benauwde indruk. Op alle muren gebeurt wel iets, waardoor het wat speelser en minder statisch lijkt. Er groeit klimop tegenaan, er hangt een canvas foto van een glooiend paars heideveld, en er zijn gezellige bloembakken aan de muur bevestigd. Op de grote vierkante grijze terrastegels die, op een keurig bijgehouden bloemenperkje links na, de hele tuin beslaan, staan her en der zandkleurig stenen bloembakken, gevuld met blauwe hortensia's. Hoewel de tuin verre van groot is, is hij knus aangelegd. Het is een aangename plek. Bij de loungeset blijft mijn blik even

hangen. Ik zie ons al zitten, met onze benen uitgestrekt op het tafeltje, een drankje in de hand.

‘Mag ik?’ Daan wijst naar de schuifpui.

‘Natuurlijk, ga je gang.’

Daan opent de schuifdeur en de makelaar volgt ons naar buiten.

‘Doordat het huis drie jaar geleden een flinke renovatie heeft ondergaan, heb je hier geen achterstallig onderhoud. Denk eens aan alle vrije tijd dat zo’n af-huis je zou opleveren. Jullie kunnen er zo in!’

‘En de vraagprijs?’ vraagt Daan. ‘Die is natuurlijk hoger dan bij de voorgaande huizen.’

‘Daar heb je gelijk in. Hoewel de perceeloppervlakte van dit huis aanzienlijk lager is dan wat we tot nu toe bezichtigd hebben, zit de woning aan de bovenkant van jullie budget. Dat heeft alles te maken met de locatie en staat van het huis. Maar, je hoeft er dan ook verder geen stuiver meer in te steken.’

Daan knikt begrijpend. Vervolgens kijkt hij naar mij, en voor het eerst vandaag zie ik een opgetogen glimlach op zijn gezicht doorbreken. Daans ogen fonkelen, zoals ze altijd doen als hij ergens enthousiast over raakt.

‘Alleen...’ De makelaar steekt zijn wijsvinger in de lucht. ‘Dit is natuurlijk een heel andere wijk dan waar we tot nu toe gekeken hebben. In de populaire buurten van Utrecht komt het tegenwoordig regelmatig voor met een vanafprijs te werken.’

Ik heb geen idee wat de makelaar hiermee bedoelt en trek een diepe frons in mijn gezicht. Als ik Daan aankijk, zie ik bij hem dezelfde vragende blik in zijn ogen.

‘De vraagprijs geeft in dat geval de ondergrens aan,

vanaf waar geboden wordt', legt de makelaar uit. 'Bij een vanaf-prijs is de bezichtiging doorgaans met alle potentiële kopers tegelijk. Geïnteresseerden kunnen eenmalig een eindbod uitbrengen en de hoogste bieder wint als het ware.'

'Dus je gaat dan niet met de verkoper in onderhandeling, in de hoop er samen uit te komen?' vraagt ik.

'Correct. De kans dat je misgrijpt is aanwezig, zeker als er veel mensen interesse hebben...' Plots gaat de telefoon van de makelaar over. Hij pakt hem uit zijn broekzak en werpt een blik op het scherm. 'Kijken jullie maar verder, dan neem ik even dit telefoontje aan. Goed?'

'Geen probleem', antwoord ik.

De makelaar loopt terug naar binnen en ik sluit de schuifpui achter hem.

'En... Gaat je hart hier sneller van kloppen?' vraagt Daan, terwijl hij liefdevol zijn armen om me heen slaat.

'Ik dacht dat wij een huis met tuin, in een wijk als Witte vrouwen niet konden betalen.'

'Er zijn dus blijkbaar mogelijkheden', Daan grijnst. 'Het is alleen zeer waarschijnlijk dat we verliefd worden op een woning in een populaire buurt en dat die aan onze neus voorbijgaat. Willen we dat?'

'Tja, die kans zit er dik in. Maar als het uiteindelijk leidt naar ons droomhuis en we daar samen gaan genieten van de toekomst, dan hebben we het ervoor over, toch?'

Daan kijkt me vertederd aan en drukt een kus op mijn lippen. Ik voel een ultiem geluksgevoel door mijn lichaam gaan. Grappig, hoe mijn gevoel bij de huizenzoektocht plotseling honderdtachtig graden gedraaid is. Alles is ineens nog mooier dan in mijn fantasie.

‘Over leuke papa’s gesproken...’ Mijn collega Kiki wendt zich af van het gesprek en loopt naar de vader die net binnenkomt. ‘Goedemiddag papa van Puck en Eef, je meiden zijn buiten aan het ravotten. Ze hebben heerlijk gespeeld.’

Ik kijk Arie aan en schiet in de lach.

‘Die laat er ook geen gras over groeien’, merkt hij op.

‘Klopt. Maar wat zou jij doen als een van jouw favoriete vaders voor de deur staat?’ Ik trek een grote grijns.

Arie grijnst terug en knikt met zijn hoofd in de richting van de deur. ‘Ik denk dat je die afwas even alleen moet afmaken, lief collegaatje. Volgens mij ben ik hard nodig op mijn groep.’

Ik volg Aries blik, langs de deuropening van het keukentje en begin opnieuw te lachen. De vader van Jazzebel en Roué komt net binnenlopen. Arie gooit me zijn theedoek toe en verdwijnt naar zijn groep.

Al bijna vijf jaar werk ik in de kinderopvang. Eerst twee jaar op een buitenschoolse opvang in Den Helder, mijn voormalige woonplaats. Nu alweer bijna drie jaar op buitenschoolse opvang Het Speelparadijs. De meeste kinderen die we na schooltijd opvangen, komen van De Wegwijzer, de basisschool drie straten verderop. De Paddenstoel, waar de rest van onze kinderen vandaan komt, zit er pal naast. Het is een kleinere school met voornamelijk duogroepen. Doordat beide scholen onder een dak vallen, is het ophalen van de kinderen gemakkelijk. We kunnen dit altijd lopend doen. De bolderkar en bakfiets die we op de bso hebben, worden eerder ingezet omdat de kinderen het zo leuk vinden, dan dat het echt nodig is.

Ik geniet oprecht van het werken met kinderen, daarnaast zijn het de collega's die mijn baan zo leuk maken. Met Arie en Kiki heb ik het echt getroffen. Op het werk is het altijd gezellig en daarbuiten hebben we de nodige etentjes, vaak gevolgd door een flinke lading cocktails. Op een van die avonden kwam ter sprake welke papa's van de kinderen er best mogen zijn. Er werd een hoop gelachen en aan het einde van de avond hadden we ieder onze eigen top drie. De Hot Daddy List is sindsdien een veelbesproken onderwerp. We zijn heel serieus met ons werk bezig, de verantwoordelijkheid voor de kinderen is groot, maar een geintje tussendoor moet kunnen.

De volgende dag maak ik op het schoolplein van De Wegwijzer kennis met Sara, een nieuw meisje in mijn groep. Van het e-mailcontact met Sara's vader weet ik dat ze onlangs vier is geworden en een aantal ochtenden rustig heeft mogen wennen op de basisschool. Nu komt daar de bso bij. Ik kan aan de nieuwsgierige blik in haar ogen zien dat ze er zin in heeft, maar het tegelijkertijd een beetje spannend vindt. Sara heeft een innemend gezichtje. Haar grote felblauwe ogen, omlijst door extreem lange zwarte wimpers voor een vierjarige en flinke bos blond glanzend haar tot halverwege haar rug, maken haar een bijzonder mooi meisje. Tijdens de korte wandeling van school naar de bso, loop ik hand in hand met Sara, vooraan in de rij. Achter ons lopen twintig kinderen in een keurige twee-aan-twee-rij. Vooraan de kleuters, daarachter de kinderen uit de middenbouw. Helemaal achteraan wordt de rij afgesloten door mijn collega Kiki. Ik vraag Sara wat ze vandaag op school heeft gedaan en probeer haar op haar

gemak te stellen. Bij de bso help ik haar uit haar jasje. Terwijl de middenbouwers van Kiki luidruchtig achter mijn rug langs passeren en doorlopen naar hun eigen kapstok, valt het me op dat Sara een mooie outfit draagt. Samen met Nora, Sara's klasgenootje, huppelt ze vrolijk naar de andere kleuters, die zich al verzameld hebben op mijn groep. Van de spanning van daarnet is gelukkig niets meer te merken. Als ik mijn vinger door het lusje haak om Sara's jasje aan de kapstok te hangen, valt mijn blik op het merklabel aan de binnenkant van de jas. Armani Junior. Sara's ouders zitten zo te zien niet in de schuldsanering.

Sara is helemaal uitgeteld van de lange schooldag. Na een rijstwafel met smeerkaas en een beker limonade, kruipt ze tegen me aan op het leesbankje en lees ik *Rupsje Nooitgenoeg* aan haar voor. Sara is onder de indruk van het verhaal en kijkt me stralend aan wanneer ik het boek dichtklap.

'Alice!' Max, die buiten aan het spelen was met een paar andere jongens, stormt mijn groep op. 'Gijs duwde me en pakte de bal af!'

'Ja!' roept Gijs, die achter Max aan naar binnen holt. 'Maar je hoeft er niet om te huilen, want zó hard duwde ik nou ook weer niet.'

'Ik huil niet!' protesteert Max met waterige ogen.

'Jongens, even rustig aan. Wat is er precies gebeurd, Max?'

Max legt uit wat er is voorgevallen op het plein en vervolgens laat ik Gijs aan het woord. Blijkbaar wilden beide jongens alleen met de bal spelen en leidde dit tot een akkefietje.

'Wat moet je ook alweer doen als je er met woorden niet uitkomt?' vraag ik de twee kleuters.

'Naar de leiding', klinkt het in koor.

‘Ja, precies. Kiki staat op het plein. Zijn jullie naar haar toegegaan?’

‘Vergeten...’ zegt Gijs schouderophalend.

‘Volgende keer even aan denken. Iemand duwen en de bal afpakken, vind ik niet zo’n leuke oplossing.’

Max en Gijs glimlachen en Gijs stelt voor samen met de bal te spelen. Ik zeg tegen de jongens dat ik trots op ze ben dat ze dit zo goed oplossen en vrolijk gaan ze weer naar buiten. Sara, die naast me zit, heeft het gesprek gevolgd en kijkt nieuwsgierig opzij naar de openstaande deur.

‘Wil je soms even buiten spelen, Sara?’

Ze kijkt me verlegen aan.

‘Kom maar, dan laat ik het je zien.’

Ik los mijn collega Kiki af, die met een paar meiden uit haar middenbouwgroep naar binnen gaat om te knutse-len, en help Sara buiten op weg. Ze heeft interesse in de zandbak en pakt een schepje, waarmee ze de schelpen-vormpjes vult. Op de zandbakrand creëert ze een lange rij met allemaal verschillende schelpjes van zand. Af en toe komt ze kijken bij het knikkeren. Ik speel een potje met Lars en Boris. Op een gegeven moment wil Sara ook een poging wagen en laat de zandbak voor wat het is. Het lukt haar nog niet goed met één vinger de knikker een zetje te geven. Ik doe voor hoe het moet en geef haar een grotere knikker, waarmee het makkelijker gaat. Ze is druk aan het oefenen en telkens als de knikker richting het potje rolt, roept ze trots, ‘Kijk... bijna!’

‘Sara!’ klinkt het vanuit de deuropening.

‘Papa!!’ gilt Sara. Ze staat op en holt naar de man die lachend naar buiten stapt en door zijn knieën zakt om zijn dochtertje te begroeten.

Ik bekijk het aandoenlijke tafereel en merk meteen op dat de papa van Sara geen doorsnee vader is. Wow, wat een knappe vent. Even ben ik volkomen geïntrigeerd door zijn helderblauwe ogen. Sara heeft die goede genen dus van hem. Terwijl ik me afvraag of ik ooit zo'n mooie man in levenden lijve heb gezien, bedenk ik dat staren niet erg professioneel overkomt. Lichtelijk in shock door zijn mannelijke voorkomen doe ik een paar stappen naar voren. Sara's vader merkt me op en richt zich tot mij.

'Jij bent vast Alice?'

'Dat klopt. Alice, aangenaam.' Ik merk dat ik mijn best doe om mijn stem normaal te laten klinken en kan niet ontkennen dat deze aantrekkelijke man me lichtelijk van mijn stuk brengt.

'John... Aangenaam.'

Zijn hand schudt mijn hand, warm en krachtig. 'Laat ik me gelijk verontschuldigen dat er geen intakegesprek vooraf heeft plaatsgevonden. Ik begreep uit ons e-mail-contact dat dat normaal jullie werkwijze is, dus ik ben blij dat Sara evengoed vandaag mocht starten.'

Ik knik. 'Een intakegesprek vooraf heeft over het algemeen onze voorkeur. Zodat alle partijen bij de start van de opvang gelijk goed op de hoogte zijn...'

'Ik begrijp het', onderbreekt Sara's vader me op zakelijke toon. 'Ik ben erg druk geweest de afgelopen tijd.'

'Als je wilt kan ik je nu ook wel even informeren over de belangrijkste zaken.'

'Eh ja...'. Er verschijnen denkrimpels in zijn voorhoofd. Even denk ik te zien dat hij hier niet op zit te wachten. Alsof hij, door zich te verontschuldigen en me vervolgens te onderbreken, eigenlijk verwacht had dat ik het

erbij zou laten. ‘Veel tijd hebben Sara en ik nu niet, maar als het niet te lang duurt kan het wel even.’

Sara duwt tegen haar vaders been, in een poging zijn aandacht te trekken. ‘Papa, ik ging met Alice knikkeren. Jij moet kijken!’ Ze holt weer op de knikkers af en gaat verder met haar spel.

‘Jeetje, knap hoor!’ merkt haar vader op, waarop Sara een uiterst trots gezicht tevoorschijn tovert. ‘Zo te zien heeft ze het naar haar zin gehad vandaag.’ Hij glimlacht een perfecte lach.

Ik vertel hem wat we vandaag gedaan hebben. Terwijl ik praat luistert Sara’s vader geïnteresseerd. Zijn gehaaste houding van net lijkt te vervagen. Als ik hem vertel dat zijn dochter verantwoordelijk is voor de versiering op de zandbakrand, glimlacht hij opnieuw.

‘Ik zou het niet aanvegen en gewoon voor altijd zo laten’, zegt hij lachend als ik uitgesproken ben.

Ik glimlach terug. ‘Een aantal kinderen uit Sara’s basisschoolgroep zit hier ook op de opvang, dus ik verwacht dat ze snel aansluiting vindt. Als je nog wat tijd hebt kan ik je binnen een rondleiding geven?’

‘Prima. Sara is toch nog even aan het spelen.’

Ik ben blij dat hij de tijd neemt om te blijven. Niet alleen omdat het me leuk lijkt deze vader aan Arie en Kiki te showen, maar vooral omdat ik het belangrijk vind dat ouders weten in welke omgeving hun dochter, of zoon, de uurtjes na school doorbrengt. Ik ga Sara’s vader voor naar binnen en laat hem mijn groep zien. Naast de deuropening aan de voorkant staat links een halfhoge kast, die wordt gebruikt om kunstwerkjes van de kleuters op uit te stallen. Op dit moment pronkt er een bouwwerk van lego, waarvan ik niet

durf te zeggen wat het precies voorstelt, en tegen de muur leunt een knutselwerk van karton. Hierop is overduidelijk het knip-en-plakwerk van een bloem te zien. Rechts van de deuropening vind je de gesloten deur naar het keukentje en daarnaast het appelgroene leren leesbankje. Links van het midden van de ruimte staat een ovaalvormige houten tafel, waar met gemak tien kleuters aan kunnen zitten. En dan zijn er nog de verschillende speelhoeken, zoals de bouwhoek en het keukentje. Ik vertel hoe de middag in het algemeen verloopt. We halen de kinderen lopend en soms met de bakfiets of bolderkar op uit school, en bij de bso aangekomen, laten we ze eerst allemaal hun handen wassen, voordat we met z'n allen aan tafel gaan. Ik maak een handgebaar naar het wastafeltje links van de halfhoge kast. Sara's vader volgt mijn blik. Ik benadruk nog even dat we op bso Het Speelparadijs waarde hechten aan dit soort kleine gewoontes, zoals je handen wassen voor het eten of na een toiletbezoek, en realiseer me dan dat de man naast mij niet veel tijd heeft. Ik vertel over het eet- en drinkmoment en dat de kinderen daarna mogen aangeven waar ze willen spelen.

'Soms staat er een geplande activiteit op het programma, maar de kinderen zijn altijd vrij in hun keuze of ze wel of niet willen meedoen. Op school zijn er activiteiten die nu eenmaal moeten, of je er nu zin in hebt of niet. Hier benadrukken we graag dat kinderen zelf mogen beslissen wat ze in hun vrije tijd willen doen.'

Sara's vader knikt. 'Klinkt goed.'

We verlaten mijn groep en lopen via de gang naar de twee andere groepsruimtes, die ik hem ook kort laat zien. Als we in de laatste ruimte staan komt Arie net terug van

het voetballen met de kinderen op een veldje verderop. Met een geamuseerde blik trekt hij zijn wenkbrauwen naar me op. Het valt Arie, die op mannen valt, gelijk op dat Sara's vader er bijzonder goed uitziet. Gelukkig kijkt John naar mij en merkt hij het niet.

'Dit is m'n collega Arie. Hij staat in de groep bij de oudere kinderen. En dit is m'n collega Kiki', zeg ik als Kiki net op dat moment Aries groep doorkruist.

Beiden schudden hem de hand en ik zie aan Kiki dat zij ook onder de indruk is van John. Ik zie het aan de manier waarop ze naar hem kijkt, zich voorstelt met haar best geofende glimlach en snel een hand door haar korte haar haalt, in de hoop een goede indruk te maken. Sara's vader maakt een praatje met Arie en Kiki, wat mij de ruimte geeft hem eens goed in me op te nemen. Hij is lang en heeft een prachtig gevormd gezicht. Zijn strakke kaaklijn is uiterst mannelijk. Zijn ogen zijn groot en felblauw, en net als Sara heeft hij heel aanwezige zwarte wimpers, wat een mooi contrast vormt met de kleur van zijn ogen. Zijn donkerblonde haar heeft een goede lengte en heel wat natuurlijke kleurverschillen. Daarnet, buiten in de zon, was goed te zien hoe de blonde plukjes oplichten in het daglicht. Hij heeft een parelwitte, kaarsrechte rij tanden, wat me haast doet vermoeden dat Sara's vader zijn tanden bleekt. Maar hij lijkt me niet ijdel. Ik ben er zeker van dat hij niet het type man is die highlights in zijn haar laat zetten of uren in de stoel bij de tandarts gaat liggen voor witte tanden. Sara's vader is ongekunsteld knap, zonder dat zelf door te hebben. Hij heeft een niet te missen goed postuur. Zelfs in zijn maatpak kan ik zien dat hij een gespierde torso heeft. Als een driehoek, maar dan op z'n kop, brede schouders

die smal toelopen naar zijn billen. Zijn billen. Die kan ik niet zien omdat het colbert van zijn pak er net overheen valt. Mijn ogen blijven een fractie van een seconde hangen op dat punt en ineens voel ik dat er iemand naar me kijkt. Arie kijkt me aan en ziet me John observeren, zijn gezicht verandert in een blik die aangeeft dat hij me zojuist heeft betrappt. Ik voel een lichte schaamte opkomen en neem gauw het gesprek over, waarna we naar buiten lopen. Sara gaat nog steeds op in haar spel.

‘Kom Sara, we gaan naar huis.’

Sara komt naar me toe en geeft me de knikkers waarmee ze heeft gespeeld.

Ik hurk, waardoor ik op ooghoogte van haar kom. ‘Ik vond het heel gezellig dat je er was vandaag.’

Sara buigt zich naar me toe en slaat haar armpjes om me heen. Een korte afscheidsknuffel volgt. Ik ben verbaasd om haar vrije manier van doen op haar eerste dag.

Na de omhelzing kijk ik haar lachend aan. ‘Dag Sara, tot de volgende keer!’